

၉၉

ผลแห่งการปฏิบัติ รอดเป็นรอดตายมา

จวนจะตายเท่าไร ยิ่งพิจารณาเรื่องโลก มีความเมตตา
สงสารมากโดยลำดับลำดับ ที่จะให้มาสงสารตนเองนี้ เรียกว่าเมตตา
หินเม็ดทรายไม่มี หมดโดยประการทั้งปวง ไม่มีหวังใยตนเอง แม้
ที่สุดเวลาชีวิตจะขาดสะบั้นไปจากร่างนี้ ก็ไม่เคยเป็นห่วงเป็น
อารมณ์

มันขาดไปอะไร เพียงลมหายใจหยุดเท่านั้น ดินเป็นดิน น้ำ
เป็นน้ำ ลมเป็นลม เป็นปรกติของเขา แล้วกระจายลงไปธาตุเดิม
ของเขาเท่านั้น จิตขอให้บริสุทธิ์เถอะ ดัดผิงเดียว

ตั้งแต่อยู่ข้างในก็บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว พอจิตขาดความ
รับผิดชอบจากลมหายใจ คือธาตุขันธ์เท่านั้น ดัดผิงเลยที่นี่

นั่นละที่**พระอรุณ**จะตามเสด็จ**พระพุทธเจ้า**เวลาจะ
ปรินิพพาน ทรงเข้าปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติยฌาน.... เรื่อยๆ ถอย
หน้าถอยหลัง ทางนี้ตามติด เห็นไหมธรรมชาติที่บริสุทธิ์ที่
พระอรุณจะท่านตามติดธรรมชาติที่บริสุทธิ์นั้นนะ

เวลานี้เข้าถึงภวนั้น ๆ ขึ้นนั้น ถอยไปถอยมา คือจิตที่
บริสุทธิ์นั้นนะ พระจิตของพระพุทธเจ้าที่บริสุทธิ์ เป็นยังงิสัญญ
หรือไม้อัญญ ดูซินะ พวกภวนพวกอะไรสมาบัติเหล่านี้เป็นสมมุติ อัน
นั้นเป็นวิมุติ วิมุติได้เต้าไปตามสมมุติในวาระสุดท้ายที่จะติด
กัน ขาดจากกันโดยสิ้นเชิงไม่ต้องรับผิดชอบกันเลย

เวลาจะปรินิพพานเข้าปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถ
ฌาน จากนั้นอากาสนัญญายตนะ จนกระทั่งถึง สัญญาเวทิตนโรธ
ดับสัญญาเวทนา สัญญาความจำโน้นจำนี้ ไม่มีในจิตขั้นนี้

เวลาเข้าขั้นนี้แล้ว ไม่มี สัญญาเวทิตนโรธ ดับสัญญาและ
เวทนา เวทนานี้หมายถึงเวทนาส่วนร่างกาย ส่วนเวทนาทางจิตนั้น
ไม่มีตั้งแต่ขณะท่านตรัสรู้หรือบรรลुरुธรรม เวทนาทางจิตหมดโดย
สิ้นเชิง ก็มีอยู่ในส่วนสมมุตินี้เท่านั้น

จนกระทั่งพระอรหันต์ถามว่า ไม่ใช่พระองค์ปรินิพพานแล้ว
หรือ พระอรุฑธะตอบทันที ยัง เวลานี้กำลังเข้าสัญญาเวทิตนโรธ
ดับสงบไปหมด พระอาการของพระพุทธเจ้าสงบไปหมด

พระอรุฑธะติดตามตลอด ติดตามพระจิตที่บริสุทธิ์ พอ
ถอยออกมา ๆ แล้วเข้า พอเข้าแล้วสุดท้ายก็ออกระหว่างรูปฌาน
อรุฑธาน ต่อกัน ติดฝั่ง

ที่นี้ปรินิพพานแล้ว คำว่า สมมุติทั้งหมดนี้หมดทาง
เกี่ยวข้องกันแล้ว กับจิตที่บริสุทธิ์แล้ว นั้นละนิพพานแล้ว ใครจะ
พูดว่าอย่างไร ไม่ได้ แต่สำหรับผู้เป็น ท่านไม่มีปัญหาอะไร ผู้ที่จะ
ไปคาดไปคิดนี้ คาดไม่ได้ แม้แต่พระอรุฑธะจะนำมาพูดก็ไม่ได้
บอกว่าปรินิพพานแล้ว คือ หมดสมมุติที่จะนำไปใช้อีกต่อไป

นี่ละธรรมที่เลิศเลอ ธรรมที่กล่าวเหล่านี้ออกมาจากพุทธ
ศาสนา ใครอยากทราบพุทธศาสนาเป็นธรรมชาติที่ลึกซึ้งขนาดไหน
เอาไว้สนใจภาวนาดูซิ ให้สนใจภาวนาตามทางของ
ศาสดา

อย่างไรต้องรายได้รายหนึ่ง จะต้องเจอแดนอัศจรรย์ขั้นที่ใจ
ของตัวเองนั้นแหละ จากจิตตภาวนา

จำให้ตึนะ เตี่ยวันี้ กิเลสเหี้ยบอรรถเหี้ยบธรรมไป
หมดแล้ว ว่าเป็นของศรีของล้ำสมัย ทันสมัยล้ำยุคล้ำสมัยคือกิเลส
เวลานี้ กำลังล้ำยุคล้ำสมัยเป็นไฟเผาทั้งโลก มันก็ไม่ยอมเห็น
โทษ เป็นยังไง มันโง่ขนาดไหน หนาขนาดไหนมนุษย์เรา อยากถาม
อย่างนี้ละ เราไม่ได้เป็นจอมปราชญ์มาจากที่ไหน หากอยากถาม
อย่างนี้ละ มันเป็นอย่างนี้

เอา บำเพ็ญธรรมเข้าไปซิ นะ เวลาธรรมได้ปรากฏขั้นที่ใจนี้
เด่นที่นี้ ไม่หวังอะไรละ อันนี้พอแล้วๆ พอเป็นขั้นๆ ตามขั้นตาม
ภูมิ จนกระทั่งถึงจิตหลุดพ้นปิ้ง พอหมดโดยประการทั้งปวง คำว่า
พอหมดนี้ พออย่างเลิศเลอ ไม่ใช่พอเหมือนอย่างเราอืมข้าวอืมน้ำ
พออย่างเลิศเลอ นั้นละพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านพอ ท่านพอ
อย่างนั้น

โธ่ พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดจริง ๆ พิสูจน์
กันด้วยจิตตภาวนา นักบวชก็ให้เดินตามทางที่ทรงสอนไว้แล้ว
ตามหลักธรรมหลักวินัย ซึ่งเป็นองค์ศาสดาแทนพระพุทเจ้า ที่
ท่านรับสั่งกับพระอานนท์

**ดูก่อน อานนท์ พระธรรมก็ดี พระวินัยก็ดี นั้นและจะเป็น
ศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว**

ว่าภาษาเรา ใครยึดหลักธรรมหลักวินัย นั่นคือตามเสด็จ
พระพุทธเจ้าตลอดเวลา ก็เท่ากับตามเสด็จมรรคผลนิพพานนั้น
แหละ

พระพุทธเจ้าท่านสอนอย่างนี้ผิดที่ตรงไหน ถ้าผิดจะเรียกว่า
สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วได้ยังไง ไม่มีผิดนะ ที่ผิดเพี้ยนก็
พวกเรานี้แหละ ปลอมที่สุด ความคิดมันปลอม ออกมา
กิจกรรมารยาทมีแต่ของปลอม ออกมาจากปากก็ปลอม ปลอม
ตลอดเวลา

สติเป็นสำคัญมากนะ กิเลสจะหนาแน่นขนาดไหนก็ตาม
ถ้าใครมีสติดี กิเลสจะเกิดไม่ได้ กิเลสเกิดทางสังขาร สังขารคือ
ความคิดปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ ออกมาจากอวิชชา ท่านจึงเรียกว่า
อวิชชาปุจฉยา สงฺขารธา ต่อจากนั้นก็ต่อแขนงไป ที่นี้สังขารเกิด
ไม่ได้นะ เมื่อสติดีอยู่แล้วเกิดไม่ได้ มันจะแน่นอยู่ในหัวอกก็แน่น
แต่อกไม่ได้ นี่ละตั้งตัวได้ด้วยการตั้งสติ โอ้ จึงแน่ใจว่า สตินี้
สำคัญมากนะ สติทำให้จิตขึ้นเรื่อย ๆ ไม่เสื่อม

นี่พูดเรื่องการประพฤติปฏิบัติ ที่ได้นำธรรมมาสอนพี่น้อง
ทั้งหลาย ไม่ได้นำมาด้วยความโกหกตนเองและโกหกพี่น้อง
ทั้งหลายนะ นำมาแบบเดนนตายมา รอดตายมา ชีวิตรอดตาย
แล้ว ถึงได้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย

ถึงคราวเป็นเป็น ถึงคราวตายเอาตาย ถึงขนาดนั้นนะ คือ
จิตนี้มันเด็ดจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา ว่าอะไรเป็นอันนั้นเลย จนกระทั่ง

ได้มาสอนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ได้มาจากนี้ละ ได้มาจากถึงชั้นเอา เป็นเอาตายกันนี้ แล้วจิตค่อยดีขึ้น ๆ ก็ฟัง ๆ

จนกระทั่งถึงชั้น ทือ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยแล้ว เทรอ คือ มันละเอียดสุด จนกระทั่งกิเลสไม่มีตัวใดแสดงออก สักนิดหนึ่ง มีแต่สติปัญญาอย่างเกรียงไกรเชื่อมโยงกันกับมหาสติ มหาปัญญาหมุนตัวอยู่บนกิเลส กิเลสตัวไหนไหลออกมานี้ขาดทันที ขาดสะบั้นทันที นี่เรียกว่าสติปัญญาแก้กล้ากิเลสตั้งตัวไม่ได้ เหมือนกับเราตั้งสติเป็นฝ่ายธรรมไม่ได้กิเลสตีเอาแหลก ๆ จนน้ำตา ร่วง

ที่นี้พอถึงขั้นนี้แล้ว กิเลสไหลไม่ได้ละ ขาดสะบั้นไปเลยโดย อัตโนมัตติของมัน เพราะมันเชื่อมโยงสติปัญญาอัตโนมัตติแล้ว ยังมี มหาสติมหาปัญญาช่วยกันหนุนกันไป เวลามันได้ฆ่ากิเลส ฆ่าไม่ หยุดไม่ถอยนะ ไม่มีที่ว่ายับยั้งซึ่งตัวพักผ่อน การฆ่ากิเลสเป็น อัตโนมัตติ

บางคืนนอนไม่หลับ คือนอน จิตมันไม่ได้นอน เพราะกิเลส ไม่นอน กิเลสกับจิตกับธรรมพัดกันอยู่ภายใน เมื่อกิเลสไม่ถอย ธรรมถอยได้ยังไง มันก็พัดกัน จากนั้นก็ลุกขึ้นนั่ง นั่งก็นั่งภาวนา ลง เดินจงกรมก็ภาวนาตลอดรุ่งไม่หลับเลย เพราะกิเลสกับธรรมพัด กัน

ถึงขั้นมันหมุนของมัน หมุนตลอด ไปอยู่ที่ไหนไปที่ไหน สติปัญญานี้มันจะหมุนของมัน นี่ละถึงขั้นมันรุนแรงมันเจ็บแหลม มันแก้แล้วกล้าสามารถ สติปัญญาเป็นอย่างนี้ ท่านทั้งหลายจำเอานะ เป็นจากหัวใจดวงนี้ ที่ลุ่มผล็อย ๆ น้ำตาร่วงบนภูเขาที่ใจดวงนี้

แหละสู้กิเลสไม่ได้ พอถึงขั้นมันหนักแน่นหนาแน่นขึ้นมา เชี่ยวชาญ
คล่องแคล่วทุกอย่างขึ้นมาแล้วกิเลสโผล่ขึ้นมาไม่ได้ขาดสะบั้น ๆ
จนกระทั่ง ถึงขั้นกิเลสไม่แสดงเลย

คุยเชี่ยวชาญคั้นที่ไหน วางเปล่าไปหมด แล้วก็นึกในใจ แต่ไม่
เป็นความสำคัญนะ นึกเฉย ๆ เห็นกิเลสมันสงบ หือ นี่ไม่ใช่เป็น
พระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วหรือ กิเลสตัวไหนมันไปไหนหมด
ไม่เห็นมีเลย ว่าเฉย ๆ ไม่ได้สำคัญ

พอโผล่ขึ้นมาบีบ ขาดสะบั้น ๆ เอาจนกระทั่งฟ้าดินถล่มดังที่
เคยพูดให้ฟัง หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ นั้นละเป็นครั้งสุดท้าย ตัดสิน
กันระหว่างกิเลสกับธรรม แพ้แบบนี้อกตายเลย ไม่ใช่ตายพื้ณะ
ตายไปเลย ธรรมะฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงบนหลังเขาวัดดอยธรรม
เจดีย์เหมือนฟ้าดินถล่ม

ตั้งแต่บัดนั้นมา ไม่มีอะไรมาแสดงแทงใจ จนกระทั่งปัจจุบัน
นี้ แล้ว มันก็ปัจจุบันรู้ชัดเจนอยู่แล้ว ว่าขาดสะบั้นไปโดยสิ้นเชิงแล้ว
ด้วย สนฺทิฎฐิโก ครั้งสุดท้าย ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มี หมด ที่นี้เมื่อกิเลส
หมดแล้วสิ่งก่อกวนใจหมด

มีกิเลสเท่านั้นเป็นเครื่องก่อกวนใจ ไม่ว่าจะส่วนหยาบ
ส่วนกลางส่วนละเอียดก่อกวน เป็นหอกเป็นหลาวเป็นเสี้ยนเป็น
หนาม เป็นผงเหมือนผงเข้าตา มันก็เป็นภัยทั้งนั้นละกิเลส พอมัน
ขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง นี่ละธรรมที่ปฏิบัติครั้ง
สุดท้ายได้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย มันจวนจะตายแล้ว เปิดให้เห็น

ธรรมะนี้เป็นธรรมะของจริง ไม่มีคำว่าสะทกสะท้านว่า
สอนพี่น้องทั้งหลายนี้ได้ผิดไป ไม่ว่าจะธรรมชั้นใดภูมิใด จนกระทั่งถึง

นิพพาน เอาให้ชัดเจนเลยว่า บรรลุไว้ในจิตนี้หมดแล้ว การสอนจึง
ไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน ในโลกใด เทวดา อินทร์ พรหมเหล่านี้มา
ยอมรับกราบไหว้บูชา ไม่เคยพูด เฉย ๆ นี้ เข้าใจไหม

เกี่ยวกับเรื่องเทพ มาเกี่ยวกับคนทำไม เกี่ยวกับคนพูดเรื่อง
เทพทำไม เวลามาสัมผัสกันพูด เข้าใจไหมละ นั้น มาว่าอะไรมนุษย์
เรา呢 เทวบุตร เทวดา อินทร์ พรหม กราบธรรมทั้งนั้นแหละ

พากันจำเอานะ เราปฏิบัติแทบเป็นแทบตาย ได้มาสอนโลก
สอนด้วยความแน่ใจทุกสัต์ทุกส่วนของธรรมทั้งหลาย จึงไม่เป็นที่
ระแวงแคลงใจว่า สอนพี่น้องทั้งหลายจะผิดไป ในธรรมชั้นใดก็ตาม
สอนด้วยความแม่นยำ

ท่านทั้งหลายจะนำออกทางวิฑูกระจายเสียง จะออกก็
สถานีก็ออกเถอะ ธรรมของจริงให้ได้ปรากฏเสีย เวลานี้ส่วนมาก
ออกจากปากหลวงตาบัว ออกทั่วประเทศไทยแล้วออกเถอะว่างั้น
เลย เราปฏิบัติมารอดเป็นรอดตายมันสมควรที่จะออกเถอะ ผล
แห่งการปฏิบัติของเราอดเป็นรอดตายมานี้ เอ้า ออกเถอะ ผิดไป
ไหม การนำธรรมมาสอนนี้สอนด้วยความถูกต้องแม่นยำ สมกับเรา
สละตายมาแล้ว ออกก็สถานีก็ออก เอาละนะ

